

COMUNICACIÓ

“La meua infància a Tortosa va ser trista però em va fer una dona forta”

ENTREVISTA A

Karmele Marchante Barrobés. Periodista

És, de ben segur, una de les tortosines més reconegudes a tot l'Estat, i porta més de cinquanta anys vinculada al periodisme i als mitjans de comunicació. Una pionera en la contracultura dels anys 70, va dirigir la revista Star, va fundar Ajoblanco i ha treballat en mitjans com Televisió Espanyola, Catalunya Exprés, COPE, Antena 3 o Telecinco. Va ser una de les cares més visibles als programes del cor, que ha volgut deixar enrere.

Tortosa A. Prunera

Pregunta: El primer capítol del *No me callo* està dedicat íntegrament a la seua infància a Tortosa.

Resposta: Sí. Va ser molt trista. No tenia amigues i vaig passar la infància sense festes d'aniversari, ni jocs, ni regals. Va ser una època molt dura. Vivíem al carrer Sant Blai, en una casa enorme, que ocupava tota el xamfrà. A baix, la iaia hi tenia la seua botiga, Casa Barrobés.

P: La seua relació amb els pares no va ser mai bona.

R: Gens. Sobretot amb el meu pare. Ell era un militar i llavors no cobraven gaires diners. Era un home molt feixista i autoritari i, quan va venir a treballar a Tortosa amb la meua família, no suportava sentir parlar el català i no es va adaptar a la ciutat. Em pegava si sentia que parlava amb alguna amiga de l'escola en català i mai em va fer cap senyal d'afecte ni cap estima.

P: Però es va criar amb els iaïos.

R: Sí. El meu pare ja no podia més i va tornar a l'exèrcit, va marxar amb la meua mare a Toledo. Jo em vaig criar, fins als onze anys, amb els meus iaïos. La iaia era una dona aspra i austera, però me la vaig estimar molt i ella m'ho consentia tot. Anava a la Consolació i no estudiava gaire. Vaig poder fer la meua, ja sense els meus pares.

P: La iaia va ser la veritable matriarca de la família, diu.

R: Va ser molt treballadora i pionera en moltes coses. Tenia una botiga de roba, sastreteria i sabateria, Casa Barrobés. Així que era una dona de negocis, emprenedora, amb

molta vista i treballadora. Els negocis anaven bé, però els va traslladar a Vinaròs quan va esclatar la Guerra, no sé encara per què. Després, però, va tornar a Tortosa i els negocis li anaven bé. Va ser una pionera i un exemple. Vaig aprendre'n moltes coses, d'ella. També, de Tortosa. Va ser una infància trista, però vaig aprendre a ser independent, a tenir idees i a ser una dona forta i lluitadora.

P: I quan va decidir estudiar Periodisme?

R: Després de Tortosa, vaig tornar a viure amb els meus pares, a Barcelona. Allà vaig estar en algunes cases de l'Opus Dei, perquè hi havia joventut i m'ho passava bé, sobretot després de la tragèdia que va suposar la mort de la meua germaneta Charito, que va ser un xoc per als meus pares. Des de l'escola van dir que se'm donaven molt bé les lletres i van suggerir a la meua família que estudiés Periodisme a la Universitat de Navarra, que era de l'Opus i l'única privada on es podia estudiar Periodisme. I vaig anar cap allà.

P: I allà va passar de Mari Carmen a Karmele.

R: Érem tres companyes de classe que ens deien Carmen, i llavors vaig adoptar el nom de Karmele, que és Carme però en eusquera. I sí. Va ser un gran canvi, em vaig posar en col·lectius polítics, fèiem actes, viatjàvem molt i érem rebels. Era una persona que no tenia res a veure amb l'estudiant modelica que volien a la Universitat de Navarra, i em van expulsar al cap de dos anys. Vaig haver d'acabar Periodisme després, a Barcelona.

UXÍO DA VILA

DESTACAT

Karmele Marchante presentarà la seua biografia el dia 19, a Tortosa, amb el Col·legi de Periodistes

■ Karmele Marchante presentarà la seua biografia *No me callo* el proper 19 de gener a Tortosa, a la seu del Col·legi de Periodistes de les Terres de l'Ebre, a partir de les 19.30 h. L'acte consistirà en una conversa distesa amb la periodista tortosina Amparo Moreno, que va coincidir amb Marchante cursant els estudis de comunicació. L'acte serà a porta oberta i està emmarcat dins el cicle 'Periodisme Sud', que vol apropar als periodistes ebrencs i al públic en general el treball de professionals reconeguts en l'àmbit del periodisme i la comunicació.

P: Va ser, llavors, la Barcelona de la contracultura i els grans moviments alternatius i de protesta.

R: Era ja el tardofranquisme, i sí. Vaig formar part d'una generació que volíem trencar les cadenes de la repressió, amb el dictador ja al final de la seua vida. Moviments de pro-

testa, contestataris i d'alliberació. Defensàvem el pensament i l'estil de vida lliure: ballàvem, festejàvem, fèiem sexe i ens drogàvem, però sobretot lluitàvem per un canvi cap a una societat més moderna i més justa, per un gran canvi en un país que tenia ja ànsies de llibertat.

P: També va ser referent del moviment feminista, llavors.

R: Sobretot, sí. Vaig llegir un llibre de Lidia Falcón i m'hi vaig posar en contacte. Em va introduir a tot el moviment feminista de Barcelona i fèiem assemblees i accions directes. Vam estar juntes en moltes manifestacions i esdeveniments. Jo, però, em decantava per un ideari proper a l'anarquisme llibertari i al feminisme radical. Reivindicava que la igualtat ha de ser plena. El feminisme ha de ser activisme i estudi. Al llarg del temps hem fet moltes accions: per l'avortament, pel divorci, contra Khomeini.

P: També clamàvem pel canvi des del Periodisme, clar.

R: Sí. Jo vaig dirigir la revista *Star*, que era pionera i puntera, i també vaig ser cofundadora d'*Ajoblanco*, tot un referent de la contracultura i l'activisme de la època, i dirigia la secció de feminismes. Treballava també, però, en mitjans tradicionals, perquè havia de guanyar-me la vida i menjar. Vaig treballar al Grupo Mundo, a Catalunya Exprés, *Interviú*, *Informe Semanal* i altres.

P: I va venir l'època de la premsa rosa, amb *Tómbola*, i després, ja, *Sálvame* i altres formats...

R: I va ser un dels errors més grans. Quan vam començar *Tómbola* va ser divertit, però va degenerar. I és una època que em va marcar massa, vaig patir molt i no en vull parlar.

P: Esborraria l'època aquella, si pogués?

R: Sí.

P: Vostè també va ser un tsunami.

R: Allò va ser una broma. Divertida, crec jo. Em van votar 140.000 persones per anar a Eurovisió. Però és això i res més. Ara em dedico al Periodisme de nou, seguixo en actiu, i també fem teatre.

P: I sol tornar per Tortosa?

R: M'agrada fer-ho. Ara fa un parell d'anys que no hi he pogut vindre, perquè visc a Madrid. Però m'agrada tornar-hi també. ■